

Ιωάννης Αγγελόπουλος

«.. ή πολιτική ήγεσία αποδέχθηκε χωρίς αντιρρήσεις τη χρηματική συνδρομή των 20.000 ευρώ από την Ευρωπαϊκή Ένωση ανά μετανάστη που θα εγκατασταθεί στην Ελλάδα. Ο στόχος της εγκατάστασης 1.000.000 προσφύγων μεταφράζεται σε 20 δισεκατομμύρια ευρώ που θα τα διαχειριστούν οι συγγενείς και οι φίλοι των πολιτικών κομμάτων εξουσίας μέσω των ΜΚΟ που ήδη διαθέτουν ή θα δημιουργήσουν.»

Τὰ συνεχῆ ναυάγια μὲ θύματα μετανάστες στὰ ἀνοικτὰ τῆς Λιβύης καὶ οἱ ἀναταραχὲς σὲ πόλεις τῆς Εὐρώπης μετὰ τὸν φόνο νεαρῶν μεταναστῶν, ἐπαναφέρουν στὸ προσκήνιο τὸ μεγάλο ζήτημα τῆς μετακινήσεως πληθυσμῶν στὴν γηραιὰ ἥπειρο. Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν δημοσιεύσεων στὸ διαδίκτυο ἀλιεύσαμε κάποιες, κατὰ τὴν γνώμη μας διαφωτιστικὲς καὶ ἐνημερωτικὲς, πρὸς πληροφόρησι καὶ προβληματισμὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας. Παραθέτομε ἐκτενῆ ἀποσπάσματα:

«Υπάρχουν ἀλήθειες πού δὲν λέγονται. Ἡ μᾶλλον πραγματικότητες πού ἀποκρύβονται συστηματικά. Καὶ μᾶς στοιχειώνουν... Τρανὸ παράδειγμα, τὸ ἐντελῶς “ψευδὲς” ἀφήγημα στὴν Εὐρώπη, ὅτι ἡ ΕΕ χρειάζεται, λέει, ἐργατικὰ χέρια, καὶ ἡ μαζικὴ προσέλευση “προσφύγων” ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρικὴ θὰ μποροῦσε νὰ λύσει τὸ πρόβλημα! Πολὺ περισσότερο πού ἡ Εὐρώπη “ὕποχρεοῦται”, λέει, ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δίκαιο, νὰ παράσχει ἄσυλο στοὺς “ἄμοιρους” πού ἔρχονται ἀπελπισμένοι στὶς ἀκτές της! Ποῦ βρίσκονται τὰ ψέματα σὲ αὐτοὺς τοὺς

ισχυρισμούς; Παντού!

Πρώτον, δεν είναι «πρόσφυγες», όπως εκείνοι που υπήρξαν στο παρελθόν. Οί Έλληνες πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία ΔΕΝ ήλθαν από κυκλώματα διακίνησης. Δεν πλήρωναν διακινητές να τους φέρουν έδω. Δεν τους προστάτευε κανείς. Καί δεν ήλθαν “δασκαλεμένοι” από περίεργες ΜΚΟ... Κι ακόμα, δεν ήλθαν απαιτώντας “έπιδόματα” με το που πάτησαν το πόδι τους... Ήταν Έλληνες που έρχονταν-αναγκαστικά και όχι με δική τους επιλογή- στην Ελλάδα. Γιατί δεν είχαν άλλο να πάνε...

Δεύτερον, οί σημερινοί εργαλειοποιημένοι δεν είναι “μετανάστες”! Οί μετανάστες πήγαν στις χώρες προορισμού τους, αφ’ ότου προηγουμένως εξασφάλισαν νόμιμη άδεια εισόδου και άδεια εργασίας. Καί ήταν υποχρεωμένοι να εφαρμόζουν αυστηρά τη νομοθεσία της χώρας όπου έγκαθίσταντο. Σε κάθε “παράπτωμα” κινδύνευαν με απέλαση.

Τρίτον, αυτοί που έρχονται σήμερα, στη μεγάλη πλειονότητά τους, δεν έρχονται, για να δουλέψουν “νόμιμα”. Έρχονται για να πάρουν “έπιδόματα”. Καί ταυτόχρονα να απασχοληθούν σε παράνομες δραστηριότητες “διακίνησης” από έγκληματικά κυκλώματα (που τους φέρνουν), για να εξοφλήσουν τις αρκετές χιλιάδες ευρώ που “πλήρωσαν”, για να έλθουν. Καί τα όποια αποκλείεται να τα είχαν αποταμιεύσει στις χώρες τους. Τα δανείστηκαν και τώρα που ήλθαν πρέπει να τα ξεπληρώσουν. Ουσιαστικά εισάγεται στην Εύρωπη ένα ανθρώπινο δυναμικό “μαύρης” και “γκρίζας” παρα-οικονομίας.

Τέταρτον, οί σημερινοί “εργαλειοποιημένοι” παραβιάζουν όλες σχεδόν τις νομικές προϋποθέσεις, για να θεωρηθούν “πρόσφυγες”. Τις περισσότερες φορές δεν προέρχονται καν από “έμπόλεμη χώρα”. Ή από χώρα όπου κινδυνεύει ή ζωή τους. Κι όσοι απ’ αυτούς πράγματι προέρχονται από τέτοιες χώρες, πριν φθάσουν στις ευρωπαϊκές ακτές είχαν ήδη βρει “σωτηρία” σε “ασφαλείς” γι’ αυτούς χώρες. Όπου δεν κινδύνευαν. Πρόσφυγες ήταν εκεί: Στην πρώτη χώρα όπου ήταν “ασφαλείς” μετά την φυγή από τη χώρα τους. Από εκεί και πέρα είναι “μετανάστες”. Κι όταν μπαίνουν παράνομα (σε ευρωπαϊκή χώρα), είναι ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ μετανάστες! [Όχι “παράτυποι”. Παράτυποι είναι όσοι μπήκαν νόμιμα κι άμελησαν να ανανεώσουν την άδεια εργασίας. “Όσοι μπήκαν έξ αρχής παράνομα, είναι παράνομοι!]

Πέμπτο, ή Διεθνής Νομοθεσία σχετικώς με τους Πρόσφυγες ΔΕΝ είναι καθόλου “δεσμευτική” για τα κράτη υποδοχής. Μά καθόλου... Ή Συμφωνία της Γενεύης του 1951 αφορούσε πρόσφυγες μόνο στην Εύρωπη. Κυρίως πολιτικούς πρόσφυγες έκατέρωθεν του “Σιδηρού Παραπετάσματος”, λόγω του Ψυχρού Πολέμου που τότε άρχιζε... Ή Συμφωνία αυτή επεκτάθηκε για πρόσφυγες εκτός Ευρώπης το 1968 στη Νέα Υόρκη κι αφορούσε κυρίως τους boat people (τους ανθρώπους στις βάρκες), στην Ίνδοκίνα, που έτρεχαν να σωθούν από την επέκταση του Πολέμου στο Βιετνάμ. Οί συμφωνίες εκείνες προέβλεπαν πολύ αυστηρά κριτήρια για τη χορήγηση άσυλου. Καί πάντως για όσους έμπαιναν παράνομα σε μια χώρα, από γειτονικές χώρες που ΔΕΝ ήταν “ασφαλείς”, προβλεπόταν να κρατούνται κατά κανόνα σε “κλειστά κέντρα”, μέχρι να τους χορηγηθεί άσυλο – και υπό κάποιους

περιορισμούς ακόμα και άφ' ότου τους χορηγοῦνταν άσυλο... Τελευταία Διεθνής Συμφωνία πού άφορᾷ τή χορήγηση Άσύλου είναι ή λεγόμενη “Διακήρυξη τοῦ Μαρακῆς” τοῦ 2018. Πού κατοχυρώνει τὸ δικαίωμα καθενὸς νὰ “ζητήσῃ” άσυλο! Ὅμως ΔΕΝ θεωρεῖται “δεσμευτική” γιὰ ὁποιαδήποτε κράτος! Γιατί καθέννας μπορεῖ νὰ ΖΗΤΗΣΕΙ άσυλο, ἀλλὰ κανένα κράτος δὲν “ύποχρεοῦται” νὰ τοῦ δώσει άσυλο (ἂν δὲν συντρέχουν οἱ προϋποθέσεις πού προβλέπονταν ἀπὸ τὶς προηγούμενες Διεθνεῖς Συμφωνίες, τῆς Γενεύης καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης, δηλαδή νὰ προέρχονται ἀπὸ ΜΗ “άσφαλή” χώρα καὶ νὰ κινδυνεύει ή ζωή τους στὴ χώρα τῆς καταγωγῆς τους κλπ).

Ἡ “Διακήρυξη τοῦ Μαρακῆς” διευκόλυνε τὴν αἴτηση άσύλου ἀπὸ κάθε ἐνδιαφερόμενο σὲ κάθε χώρα, ἀλλὰ ΔΕΝ ἐπέβαλε τή χορήγηση άσύλου σὲ καμία χώρα! Μάλιστα μετὰ τή “Διακήρυξη τοῦ Μαρακῆς” καὶ μετὰ ἀπὸ ἐνσταση τῆς Ἰσπανίας (μὲ Πρωθυπουργὸ τὸν Σοσιαλιστὴ Σάντσεθ) τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου ἀποφάσισε ΟΜΟΦΩΝΑ (ἀνατρέποντας προηγούμενη ἀπόφασή του), πὼς ὅταν μπαίνει κάποιος παράνομα ἀπὸ “άσφαλή χώρα”, ἐνῶ θὰ μπορούσε νὰ ζητήσῃ νὰ ἔλθῃ νόμιμα, αὐτὸ ἀπὸ μόνο του ἄρκει, γιὰ νὰ ΧΑΣΕΙ καὶ τὸ “δικαίωμα” νὰ ὑποβάλῃ αἴτηση άσύλου. Ἄρα οὐσιαστικὰ ή διακήρυξη τοῦ Μαρακῆς ἀποδυναμώθηκε πλήρως... Δὲν ὑπάρχει καμία “ύποχρεωτικότητα” καὶ καμία “δεσμευτικότητα”, νὰ χορηγεῖται άσυλο σὲ ἄτομα πού μπαίνουν παράνομα. Τελεία καὶ παύλα...

Ἐκτον, δὲν εἶναι κἄν -ή τουλάχιστον δὲν εἶναι ἀναγκαστικὰ- “άθῳοι” καὶ “ἄμοιροι” ἄνθρωποι... Ἀθῳοὶ ἦταν ὅσο βρίσκονταν στὶς χῶρες τους. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πού δέχθηκαν νὰ ἐμπλακοῦν σὲ “κυκλώματα διακίνησης”, δηλαδή ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἀνέλαβαν τὴν ὑποχρέωση νὰ ξεπληρώσουν τοὺς διακινητὲς γιὰ τὴν παράνομη μεταφορά τους καὶ νὰ ποῦν ψέματα στὶς ἀρχὲς τῶν χωρῶν προορισμοῦ τους, ἔχασαν τὴν “άθωότητά” τους. Κανονικά, κάποιος ἀπ’ αὐτοὺς θεωροῦνται “συνεργοί”. Καὶ μερικοὶ ἀπ’ αὐτούς, ἀποδεδειγμένα ΕΙΝΑΙ “συνεργοί”! Κι ἀπὸ τὴ στιγμή πού, ὅταν ἔρχονται σὲ μιὰ εὐρωπαϊκὴ χώρα ἐξακολουθοῦν νὰ παρανομοῦν, ἔχουν πάψει πρὸ πολλοῦ νὰ εἶναι “άθῳοι”!

Ἐβδομον, ἀντίθετα ἀπ’ ὅ,τι πιστεύουν πολλοί, ή Εὐρώπη μὲ κόπο τείνει νὰ τὰ λύσει αὐτά, στὴν πράξη. Δηλαδή νὰ παρακάμψῃ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνοησίες καὶ τὰ ψευδῆ ἀφηγήματα... Πρῶτα θὰ σταματήσουμε τὶς ροὲς τῶν παρανόμων. Ὑστερὰ θὰ βροῦμε τρόπο νὰ ἀπελάσουμε ὅσους ΔΕΝ δικαιοῦνται άσυλο. Κι ὕστερὰ θὰ κρατήσουμε ὅσους μποροῦν νὰ μείνουν καὶ θὰ δοῦμε πὼς θὰ τοὺς μοιράσουμε μεταξύ μας. Αὐτὰ εἶναι τὰ προβλήματα. Καὶ ΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΕΙΡΑ μποροῦν νὰ λυθοῦν. Ἡ Κομισιὸν καὶ ή εὐρωγραφειοκρατία λένε κάτι ἐντελῶς διαφορετικό... Αὐτὸ τὸ ψευδὲς ἀφήγημα ὅχι μόνο ΔΕΝ λύνει τὸ πρόβλημα, ὅχι μόνο δὲν ἀποθαρρύνει τοὺς διακινητὲς, ἀλλὰ τοὺς διευκολύνει κι ἀπὸ πάνω... Εἶναι ἓνα ἀφήγημα πού, πέραν ὅλων τῶν ὑπολοίπων, ἀναδεικνύει τοὺς σύγχρονους δουλεμπόρους σὲ “σωτῆρες”, ἐνῶ διαλύει τὴν Εὐρώπη!» (antibaro.gr).

«Ἡ καθηγήτρια Πολιτικῆς Ἱστορίας τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Harvard Kelly M. Greenhill στὸ βιβλίο «Ὅπλα μαζικῆς μετανάστευσης. Βίαιη μετακίνηση, ἐξαναγκασμὸς καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ» ἀποδεικνύει ὅτι ή μαζικὴ μετανάστευση εἶναι ἀποτέλεσμα πολιτικῆς ἐργαλειοποίησης. Ἡ συγγραφέας ἀναφέρει ὅτι οἱ

νικητὲς τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου κατανόησαν πὺς ἡ ἐπιβαλλόμενη μετακίνηση πληθυσμῶν ἀποτελεῖ ὄπλο πολιτικῆς ἐπιβολῆς καὶ ἰσχύος. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ καθολικὴ ἐπιτυχία τῶν πολιτικῶν σκοπιμοτήτων τῶν κρατῶν- χειριστῶν καὶ ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἐξουδετέρωση τῆς κρατικῆς ὑπόστασης τῆς χώρας-στόχου. Ἡ συγγραφέας τεκμηριώνει ὅτι τὸ ἀναμενόμενο οἰκονομικὸ κέρδος τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἐλίτ στὴ χώρα- στόχο παραλύει τὶς ἀντιστάσεις πού συνεπάγεται ὁ κοινωνικὸς καὶ πολιτισμικὸς μετασχηματισμὸς ἀπὸ τὴ μαζικὴ μετανάστευση.

Ἡ Kelly M. Grennhill ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ μαζικὴ μετανάστευση ἐπιβάλλεται μὲ τρεῖς διαφορετικοὺς τρόπους. Πρῶτον, μὲ τὴν ἐνεργοποίηση τῆς “ὑποκριτικῆς ψυχοπόνιας”, δεύτερον, μέσῳ πολιτικῶν ἀπειλῶν καί, τρίτον, μὲ τὴν πλασματικὴ ἀντιπαράθεση τῶν πολιτικῶν ρευμάτων ἐντὸς τῆς χώρας-στόχου. Ἡ «ψυχοπόνια» εἶναι ὑποκριτικὴ, ἐπεὶδὴ τὸ θυμικὸ καὶ οἱ φιλελεύθερες ἀντιλήψεις ἐνεργοποιοῦνται, μόνο ὅταν εὐρίσκονται σὲ ἀπόλυτὴ ἁρμονία μὲ τὸ προσωπικὸ οἰκονομικὸ συμφέρον τῆς ἐλίτ τῆς χώρας-στόχου.

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος πού ἡ ψυχοπониὰ στὴν Ἑλλάδα ἐκφράζεται ὡς πολιτικὴ ὀρθότητα ἀπὸ τὰ κόμματα ἐξουσίας, ἐνῶ ὑλοποιεῖται μέσῳ τῶν ΜΚΟ, οἱ ὁποῖες στὴν πλειονότητά τους διοικοῦνται ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους πολιτικῶν τῆς χώρας-στόχου. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι διαχειρίζονται τὸν πακτωλὸ τῶν χρημάτων πού διατίθενται γιὰ τὴν “ἀποκατάσταση τῶν προσφύγων”.

Ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἐπιλεγεῖ ὡς χώρα ἐγκατάστασης μεταναστευτικῶν ροῶν, ἐπεὶδὴ σκοπίμως ἔχει πτωχεύσει. Εἶναι λοιπὸν εὐλόγο ὅτι ἡ πολιτικὴ ἡγεσία ἀποδέχθηκε χωρὶς ἀντιρρήσεις τὴ χρηματικὴ συνδρομὴ τῶν 20.000 εὐρὼ ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση ἀνὰ μετανάστη πού θὰ ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἑλλάδα. Ὁ στόχος τῆς ἐγκατάστασης 1.000.000 προσφύγων μεταφράζεται σὲ 20 δισεκατομμύρια εὐρὼ πού θὰ τὰ διαχειριστοῦν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τῶν πολιτικῶν κομμάτων ἐξουσίας μέσῳ τῶν ΜΚΟ πού ἤδη διαθέτουν ἢ θὰ δημιουργήσουν». (newsbreak.gr).

Ἐνδιαφέρουσες, ἐπίσης, γνῶμες μπορεῖ νὰ δῇ ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀναγνώστης καὶ στὰ ἐξῆς κείμενα: «Τουρκία καὶ ἐποικισμὸς» (-enromiosini.gr)· «Μετανάστευσις: τὸ μεγαλύτερο ὄπλο ἀποσταθεροποιήσεως» Ἑστία 9.7.2023, σ. 16· καὶ τοῦ Πασκάλ Μπρυκνὲρ γιὰ τὶς ταραχὲς τῶν μεταναστῶν στὴν Γαλλία (-iefimerida.gr).

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω κείμενα, ἀλλὰ καὶ ὅπως πληροφοροῦμαστε ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφία, οἱ ἐπίδοξοι μετανάστες καταβάλλουν σημαντικὰ χρηματικὰ ποσὰ στοὺς διακινητὲς. Ποῦ εὐρίσκουν αὐτὰ τὰ ποσὰ, ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ζοῦν σὲ ὑπανάπτυκτες χώρες καὶ σὲ συνθῆκες μεγάλης ἐνδείας; Πηγὴ χρηματοδοτήσεως (ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν δανείου) αὐτῶν τῶν μετακινήσεων πρέπει νὰ εἶναι κάποια «σκοτεινὰ» κέντρα (κυβερνήσεις κάποιων χωρῶν, ΜΚΟ, ἐκατομμυριοῦχοι;), τὰ ὁποῖα ἐπιμελῶς καὶ σχεδιασμένως ὁδηγοῦν χιλιάδες ἀνθρώπους στὴν Εὐρώπη (καὶ μόνον στὴν Εὐρώπη).

Τὸ ζήτημα τῆς μετακινήσεως τῶν πληθυσμῶν δὲν εἶναι μόνον πολιτικὸ, ἀλλὰ ἄπτεται τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς θρησκείας τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καὶ λαῶν. Μὲ τὴν ἀλλοίωσι τοῦ πληθυσμοῦ, ἄλλα ἦθη, ἄλλες θρησκείες καὶ ἄλλοι πολιτισμοὶ

τείνουν νὰ κυριαρχήσουν ἐπὶ τῆς κατὰ παράδοσιν χριστιανικῆς Εὐρώπης, ἀλλοιώνοντας πλήρως τὴν φυσιογνωμία της. Καὶ αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ μᾶς προβληματίζει. Ἀπαιτεῖται ἀγάπη στὸν ἐμπερίστατο ἄνθρωπο, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀποτροπὴ τοῦ σχεδιαζόμενου ἐποικισμοῦ καὶ μετασχηματισμοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καὶ τῆς πατρίδος μας.

Ὁ κ. Ἰωάννης Κ. Ἀγγελόπουλος εἶναι Δρ. Θεολογίας.

[Πηγή](#)